Alex Donovici

ILUSTRAȚII DE

Leonid Gamarț

COMOARA lui BEN

pe care o poate găsi orice copil

CAPITOLUL I

Uriașa pasiune a micului căutător

Dragi copii,

Trebuie să știți, de la bun început, că până la finalul acestei povești Ben va găsi o comoară.

În al doilea rând, vreau să vă spun că oricare dintre voi, fată ori băiat, poate găsi o comoară cel puțin la fel de mare.

Veți afla din această carte cum puteți ajunge la ea.

Cine e Ben?

Să vi-l prezint:

Băiat (bineînțeles, doar îl cheamă Ben), zece ani, clasa a patra, cu părinți iubitori. Locuia într-o căsuță foarte drăguță, nici prea mare, nici prea mică, și mergea la o școală din apropiere. Era un pic dolofan, părul șaten și ciufulit îi intra mai tot timpul în ochii căprui și avea pistrui pe față. Cu colegii se înțelegea bine, pentru că era un băiat prietenos. Dar avea un singur prieten adevărat. Care nici măcar nu era foarte adevărat. Veți vedea puțin mai târziu la ce mă refer. Învăța... binișor, dar nu-i plăcea grozav de mult nicio materie. Ar fi putut avea cele mai bune calificative, dar nu prea își dădea interesul, deși era un băiat tare inteligent. Nici acasă nu făcea prea multă treabă; le spunea părinților, de fiecare dată când îi cereau câte ceva, că e foarte ocupat și îi ruga să-l înțeleagă.

Nu, nu era un copil leneș, era respectuos și își iubea până la cer părinții. Dar sufletul și mintea îi erau mereu ocupate cu altceva. Veți afla un pic mai târziu despre ce e vorba.

Ba nu, vă spun acum.

Comorile. Ben iubea comorile. Îl fascinau, îl fermecau, îi umpleau gândurile ziua și visele noaptea. Ben citise tot ce-i căzuse în mână despre comori găsite în pământ sau pe epavele unor corăbii scufundate acum sute ori mii de ani, în adâncul mărilor și oceanelor. Știa totul despre comoara faraonului Tutankamon găsită în Valea Regilor, despre tezaurul descoperit de doi țărani la Pietroasa, în România, sub un butuc de viță-de-vie, sau despre tonele de aur și argint găsite în epava corabiei Nuestra Señora de Atocha, scufundată în 1622. Lingouri grele de aur și argint, bijuterii neasemuite, pietre prețioase, monede cu chipuri de regi, pe toate le vedea cu ochii minții.

Ben știa totul despre cele mai importante comori descoperite de oameni, precum și despre cele care nu fuseseră găsite încă. Cum ar fi legendara comoară a Templierilor; ori cea a dacilor, pe care regele lor Decebal ar fi ascuns-o înainte de a se sinucide, ca să nu-l prindă viu romanii. Și mai erau încă multe, multe altele despre care Ben știa aproape tot ce se putea ști.

Însă Ben nu se mulțumea să citească doar legende despre comori ascunse, ci începuse deja căutările. Da, așa cum auziți. În fiecare zi, după ce-și făcea temele, Ben ieșea afară și săpa după comori. Unde? Păi... unde credea el că ar putea găsi o comoară.

Să ne înțelegem: comorile nu se ascund așa, oricum. Adică la întâmplare. Nicidecum. Comorile se ascund în locuri speciale, ca să poată fi găsite mai târziu. Spre orice comoară te poartă niște indicii. Orice comoară are, deasupra ei, niște semne. Sau însemne. Poate fi un copac bătrân cu scorbură sau un bolovan

mare cu formă ciudată. Comorile pot fi găsite în funcție de constelații, pe lângă râuri ori chiar în ele, la răscruce de drumuri, sub castele ori prin cimitire. Cu comorile din corăbii scufundate e mai greu... Trebuie găsite însemnări vechi ori hărți de navigație întocmite acum sute de ani, de căpitanii acelor corăbii. Fie ei și pirați. Lucruri complicate la care Ben nu putea spera. Așa că începuse căutările pe uscat.

Și când spun „uscat“, mă refer la faptul că săpase prin mai tot cartierul. De obicei, săpa seara, ca să nu-l vadă lumea. Căutările lui erau secrete. Oriunde găsea un loc în care s-ar fi putut ascunde o comoară, începea să sape. Săpa până făcea

băşici la palme, se umplea de pământ din cap până în picioare, dar tremura de fericire când găsea ceva. Pentru că spera să dea de urma unei comori. Însă de fiecare dată găsea doar câte un ciob vechi de sticlă spartă, un dop de bere, de suc sau, în cel mai bun caz, vreun bănuţ. Însă nu unul vechi, dintr-o eră de mult uitată, ci monede de care avea şi el în buzunar.

Vecinii se întrebau ce se întâmplă, cine face acele gropi şi movile de pământ în cartierul lor. Apăruse chiar zvonul că o cârtiţă uriaşă, cea mai mare din lume, îşi face de cap pe acolo. Întâmplarea ajunsese chiar să fie relatată la jurnalul unei televiziuni locale, iar o vecină, doamna Beti, declarase că văzuse cârtiţa-monstru:

— Am văzut-o bine! (îi spusese ea reporterului). Avea un singur ochi, care arunca raze luminoase, şi un singur dinte, mare cât o lopată. Foarte ciudat, nu am mai văzut aşa ceva!

Cel mai probabil, doamna Beti (care purta ochelari cu lentile groase ca fundul unui borcan) îl văzuse pe Ben purtând pe cap casca specială cu lanternă şi săpând cu lopata pe care-o primise cadou de ziua lui.

Da, de ziua lui ceruse lopată, sapă, lupă, o sită de cernut pământul şi soluţii de curăţat obiecte din aur ori argint. Părinţilor le fusese destul de greu să cumpere toate aceste obiecte, căci nu costau puţin. Dar făcuseră un efort pentru fiul lor iubit, care la cei zece ani ai lui avea un singur vis:

acela de a găsi o comoară. Părinții nu-l descurajaseră niciodată, pentru că nu credeau că e periculos ceea ce face. Însă, într-o zi, Ben a venit la ei cu o rugăminte:

— Mama, tata, vă rog mult, mult, mult de tot să îmi cumpărați ceva.

— Ce, Ben?

— Știu că nu o să-mi luați...

— Ben, spune-ne, poate reușim să-ți cumpărăm ce-ți dorești...

— Bine. UN DETECTOR DE COMORI!

— Ce e ăla, Ben?

— De fapt, se numește detector de metale. E un aparat special care are o coadă lungă și o chestie rotundă în vârf, pe care o ții deasupra unui petic de pământ, așa, cam la o palmă de el, și care țiuie dacă în pământ e îngropat argint sau aur.

— Și cât costă un... detector de felul ăsta?

— Păi... câteva sute de lei. Sau... de euro. Îmi luați unul?

Părinții oftară.

— Nu, Ben, nu putem să îți luăm. Nu acum. Costă prea mult și noi nu am găsit încă vreo comoară. Cu banii pe care îi câștigăm la serviciu trebuie să trăim toți trei, să avem grijă de casă și să mergem uneori în câte o vacanță. Știm că visezi la comori, ți-am luat lopată și lupă, dar... ajunge. Nu o să dăm sute de lei pe un detector cu care, cel mai probabil, vei mai găsi câteva dopuri vechi de bere. Ne pare rău, nu insista!

Ben nu a insistat. Știa prea bine când poate să insiste și când nu. Acum chiar nu era cazul. Dar s-a întristat. Era sigur că, dacă ar fi avut un detector, ar fi putut găsi o comoară. Sau poate două. Și apoi ar fi avut bani să caute câte comori voia. Să-și ia o barcă, o bicicletă nouă, patine cu rotile sau... nu... nu patine, un skateboard meseriaș. Le-ar fi dat bani și părinților lui să meargă în concediu. Nu fuseseră cam de multă vreme. Sau să-și plătească la bancă... cum zicea mama... a, da, ratele pentru casă! I-ar fi dat bani tatălui său pentru

a-și cumpăra un ceas nou, căci îl purta încă pe cel al bunicului. I-ar fi dat bani și mamei lui pentru a-și cumpăra niște haine frumoase de la mall și brățară, dacă ar fi vrut. Poate o casă mai mare, ca să aibă și un câine. Sau doi. Acum nu puteau avea câini, pentru că aveau o curte prea mică.

Dar fără un detector de metale, toate acestea erau doar dorințe ce nu s-ar fi îndeplinit niciodată.

Ben se retrase întristat în camera lui, se așeză pe pat și privi pereții plini cu articole despre comori decupate din ziare și reviste. Erau și povestiri despre pirați, hărți de căutare desenate chiar de el, ori relatări despre blesteme ce i-ar putea urmări pe cei care descoperă averi de mult uitate. Da, e adevărat, se spune că cele mai mari comori sunt apărate de blesteme. Iar dacă cineva le găsește și vrea să le scoată de unde au fost ascunse, nu-i va fi deloc bine. Dar deloc!

— Tadadadam-pam-paaam! Măria Sa, Regeleee! Ce-i, tinere cavaler, ce te supără? se auzi o voce răgușită venită parcă de dincolo de timp.

Vocea venea, de fapt, de pe un dulap. Dulap pe care stătea Sig.

curteaveche.ro
ISBN 978-606-44-0443-5
9 786064 404435